

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Херсон

«18» квітня 2024 року

Керівник Херсонської обласної прокуратури Гриценко Сергій Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 16.08.2022 за № 12022230000002923, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України, відповідно до ст. ст. 36, 37, 42, 276, 277, 278, 480, 481 Кримінального процесуального кодексу України, ст. 31 Закону України «Про статус депутатів місцевих рад»,

ПОВІДОМИВ:

Черевку Сергію Миколайовичу, 11.08.1975 р.н.,
zareestrovanoмy за адресою:
м. Херсон, вул. Хірурга Вороного, 31-а,
іпн 2761603714, паспорт громадянина України серії
MP № 194251, виданий Суворовським ВМ ХМВ
УМВС України в Херсонській області, громадянину
України, місце народження – м. Херсон, депутату
Корабельної районної у місті Херсоні ради (рішення
Корабельної районної у місті Херсоні ради від
24.11.2020 № 58), відносно якого обвинувальний акт
у кримінальному провадженні
№ 42023230000000306 за ч. 5 ст. 111 – 1 КК України
направлено для розгляду до Херсонського міського
суду,

**про підозру у пособництві державі-агресору, тобто в умисних діях,
спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора,
вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні
шляхом реалізації та підтримки рішень та дій окупаційної адміністрації
держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення,
передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.**

Згідно з Конституцією України Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу,

співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Усупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ Володимир Путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, РФ та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав.

Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є РФ.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та РФ уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98- ВР та Федеральним Законом РФ від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2, 3 зазначеного Договору РФ зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно зі статтею 17 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Відповідно до статі 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським

референдумом вирішується питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території.

До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська. Луганська. Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська. Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Разом із цим, всупереч вищевказаним нормам міжнародного гуманітарного права представники влади Російської Федерації, діючи у порушення вимог п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), від 09.12.1981 № 36/103 спланували, підготували і почали воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ про вторгнення підрозділів збройних сил РФ на територію України.

Відповідно до постанови Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129- VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором», беручи до уваги Статут ООН та Резолюцію Генеральної Асамблеї ООН № 3314 «Визнання агресії» від 14 грудня 1974 року, Верховна Рада України визнала Російську Федерацію державою-агресором.

Постановою Верховної Ради України від 01.12.2022 № 2787-IX «Про Заяву Верховної Ради України щодо визнання російського режиму терористичним, нелегітимності перебування Російської Федерації в Організації Об'єднаних Націй і її реформування, відповідальності членів російських політичних партій, що підтримують агресію» наголошено на тому, що Україна протистоїть збройній агресії Російської Федерації, розпочатій 19 лютого 2014 року, що значно посилилася з повномасштабним вторгненням 24 лютого 2022 року із застосуванням сухопутних військ, авіації, ракетних систем, методів, що порушують закони та звичаї війни, що призвело до знищення українських міст та інфраструктури, масового жорсткого, цинічного вбивства мирного населення, у тому числі дітей, вимушеного переміщення українців.

Резолюцією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй «Агресія проти України» A/RES/ES-11/1 від 02 березня 2022 року та Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визнано, що Російська Федерація вчинила агресію проти України, порушивши базові норми ООН.

Згідно з вимогами ст. 1 Закону України «Про правовий режим воєнного стану», воєнний стан — це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

Крім того, невстановленими представниками збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, які 01.03.2022 незаконно вторглися у м. Херсон та частину Херсонської області та фактично здійснили їх окупацію, згідно з положеннями Гаазької Конвенції 1907 року, вчинено дії спрямовані на усунення законних органів державної влади та місцевого самоврядування України, що діяли на вказаних територіях, з метою повалення і захоплення влади та на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Відповідно до ст. 42 Положення про закони і звичаї війни на суходолі IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18 жовтня 1907 року, ратифікованої Україною 24.08.1991, територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

Таким чином, перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актам є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до п. п. 6, 7 ст. 1-І Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація РФ — сукупність державних органів і

структур РФ, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чим органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

22 лютого 2022 року президент РФ направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил (далі – ЗС) РФ за межами РФ, яке було задоволено та 24 лютого 2022 року приблизно о 5 годині ранку публічно оголосив про рішення розпочати повномасштабну військову агресію проти України.

Так, 24.02.2022 військовослужбовці ЗС РФ шляхом збройної агресії із застосуванням зброї незаконно вторглись на територію України через державні кордони України в Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, Запорізькій, Київській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин указаної території.

24 лютого 2022 року указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

Указом Президента України № 341/2022 на часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 24 лютого 2022 року № 2102-IX (зі змінами, внесеними Указами від 14 березня 2022 року № 133/2022, затвердженим Законом України від 15 березня 2022 року № 2119-IX, та від 18 квітня 2022 року № 259/2022, затвердженим Законом України від 21 квітня 2022 року № 2212-IX), продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб. Указом Президента № 573/2022, затвердженим Верховною Радою України Законом України від 15.08.2022 строк дії воєнного стану в Україні продовжено з 05 години 30 хвилин 23 серпня 2022 року строком на 90 діб.

Відповідно до п. 7 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» тимчасово окупована РФ територія України (далі – тимчасово окупована територія) – це частини території України, в межах яких збройні формування

РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ.

Відповідно до наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 (у редакції наказу від 26 серпня 2022 року № 193) «Про затвердження Переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні) станом на 24.08.2022» Херсонська міська територіальна громада включена до переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації.

Після окупації зазначених територій Херсонської області представниками збройних формувань Російської Федерації фактично було узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій ними території області шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління у всіх сферах життєдіяльності громади міста.

Всупереч законному порядку, установленому Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні» та іншими діючими нормативно-правовими актами, на тимчасово окупованій території Херсонської міської територіальної громади Херсонського району Херсонської області цілеспрямовано було створено підпорядковану, керовану та фінансовану Російською Федерацією окупаційну адміністрацію - «Военно-гражданская администрация в Херсонской области», в яку входили органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованою територією України, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території.

При цьому представники підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, окрім узурпації владних функцій держави, а також підприємств, установ та організацій на тимчасово окупованій території, здійснювали підбір кадрів для зайняття посад в незаконних самопроголошених органах, державних підприємствах, у тому числі із числа громадян України, які на той час перебували на вказаній тимчасово окупованій території.

Відповідно до наказу Міністра юстиції України від 12.03.2020 № 921/5 на території Херсонської області знаходяться державні установи «Херсонський слідчий ізолятор» за адресою: вул. Перекопська, 10, м. Херсон; «Північна виправна колонія (№ 90)» за адресою: вул. Некрасова, 234, Друге Північне селище, м. Херсон; «Дар'ївська виправна колонія (№ 10)» за адресою: с. Дар'ївка Херсонського району; «Голопристанська виправна колонія (№ 7)» за адресою: вул. Набережна, 1Б, с. Стара Збур'ївка Бехтерської сільської

громади Скадовського району Херсонської області, які належать до сфери управління Державної кримінально-виконавчої служби України.

Після окупації Херсонської області військовослужбовцями РФ були захоплені зазначені установи виконання покарань та попереднього ув'язнення, в яких на той час на підставі рішень українських судів перебували особи, відносно яких було обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, які були етаповані для участі в інших кримінальних провадженнях або відносно яких постановлено вирок, який не набрав законної сили.

Згідно зі ст. 30 КПК України у кримінальному провадженні правосуддя здійснюється лише судом згідно з правилами, передбаченими цим Кодексом.

Статтею 124 Конституції України передбачено, що правосуддя в Україні здійснюють виключно суди. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються.

Відповідно до ст. 147 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» в Україні діє єдина система забезпечення функціонування судової влади - судів, органів суддівського врядування, інших державних органів та установ системи правосуддя. У разі неможливості здійснення правосуддя судом з об'єктивних причин під час воєнного або надзвичайного стану, у зв'язку зі стихійним лихом, військовими діями, заходами щодо боротьби з тероризмом або іншими надзвичайними обставинами може бути змінено територіальну підсудність судових справ, що розглядаються в такому суді, за рішенням Вищої ради правосуддя, що ухвалюється за поданням Голови Верховного Суду, шляхом її передачі до суду, який найбільш територіально наближений до суду, який не може здійснювати правосуддя, або іншого визначеного суду. У разі неможливості здійснення Вищою радою правосуддя такого повноваження воно здійснюється за розпорядженням Голови Верховного Суду. Відповідне рішення є також підставою для передачі усіх справ, які перебували на розгляді суду, територіальна підсудність якого змінюється.

Так, враховуючи неможливість судами, розташованими на території м. Херсона та Херсонської області, здійснювати правосуддя під час воєнного стану, розпорядженням Верховного Суду від 06.03.2022 № 1/0/9-22 «Про зміну територіальної підсудності судових справ в умовах воєнного стану» змінено територіальну підсудність судових справ, які розглядалися в апеляційному, районних, міських, міськрайонних судах Херсонської області, за іншими судами на неокупованих територіях.

Разом з цим, достовірно знаючи про ці обставини, окупаційна адміністрація РФ в особі військового коменданта Херсонської області прийняла рішення та видала наказ № 26 від 13 квітня 2022 року «Про створення Надзвичайної комісії по вирішенню невідкладних питань» (мовою оригіналу – приказ военного коменданта Херсонской области № 26 от 13 апреля 2022 года «О создании Чрезвычайной комиссии по решению неотложных вопросов»), яким створено Надзвичайну комісію з вирішення

невідкладних питань, яка перейняла на себе функцію здійснення правосуддя на окупованій території Херсонщини (далі – Надзвичайна комісія).

У той же час Черевко С.М., будучи громадянином України, депутатом Корабельної районної у місті Херсоні ради, відповідно до рішення від 24.11.2020 № 58, перебуваючи на території тимчасово окупованого м. Херсона Херсонської територіальної громади Херсонської області, переслідуючи мету завдання шкоди Україні, керуючись антидержавницькими мотивами, будучи обізнаним про введення воєнного стану в Україні внаслідок незаконного вторгнення збройних сил та інших військових формувань РФ на її територію, за відсутності фізичного чи психологічного впливу з боку представників держави-агресора, розуміючи проведення активної підривної діяльності проти України представниками спецслужб, правоохоронних та інших органів державної влади РФ з метою утворення на території Херсонської області та, зокрема, м. Херсона окупаційною адміністрацією РФ системи органів державної влади РФ та їх ефективного функціонування, у тому числі й незаконних органів, що імітували діяльність судів, умисно вчинив дії, спрямовані на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора шляхом реалізації та підтримки її рішень та дій за наступних обставин.

Так, приблизно у квітні 2022 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) Черевко С.М. добровільно зайняв посаду в окупаційному органі влади, а саме посаду так званого заступника голови Військово-цивільної адміністрації Херсонської області (мовою оригіналу - заместитель главы Военно-гражданской администрации Херсонской области), назва якої в подальшому змінювалась на заступник голови ВЦА з питань соціально-гуманітарної сфери, заступник голови ВЦА з гуманітарних питань, заступник голови ВЦА з соціальної політики, заступник голови уряду із соціальної політики (мовою оригіналу - заместитель главы ВГА по вопросам социально-гуманитарной сферы, заместитель главы ВГА по гуманитарным вопросам, заместитель главы ВГА по социальной политике, заместитель председателя правительства по социальной политике), пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, яку продовжує займати по теперішній час.

Перебуваючи на вказаній посаді та виконуючи організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські функції, Черевко С.М. підтримував рішення та дії окупаційної адміністрації держави-агресора щодо створення Надзвичайної комісії шляхом входження до її складу.

Протягом червня-листопада 2022 року Черевко С.М. брав участь у засіданнях Надзвичайної комісії, у ході яких приймав рішення та голосував щодо визнання вироків, які не набули законної сили, такими, що набули законної сили, та направлення осіб до відбуття покарання в установи виконання покарань Херсонської області; зміни запобіжного заходу; дострокового звільнення осіб зі слідчого ізолятора; звільнення з-під варти осіб у зв'язку із закінченням строку перебування під вартою; продовження строків

тримання під вартою відносно осіб, які утримувалися під час окупації м. Херсона у Херсонському слідчому ізоляторі та дільниці СІЗО при ДУ «Північна виправна колонія № 90», на шість місяців, реалізуючи таким чином мету та завдання, задля яких Надзвичайна комісія по вирішенню невідкладних питань була створена окупаційною адміністрацією держави-агресора.

Таким чином, Черевко Сергій Миколайович, 11.08.1975 року народження, підозрюється у пособництві державі-агресору, тобто в умисних діях, спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень та дій окупаційної адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Керівник Херсонської
обласної прокуратури

Сергій ГРИЦЕНКО

Одночасно підозрюваному Черевку С. М., роз'яснені права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Стаття 303 Кримінально процесуального кодексу

На досудовому провадженні можуть бути оскаржені такі рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора:

1) повідомлення слідчого, прокурора про підозру після спливу одного місяця з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку або двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, але не пізніше закриття прокурором кримінального провадження або звернення до суду із обвинувальним актом - підозрюваним, його захисником чи законним представником.

2) скарги на інші рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора не розглядаються під час досудового розслідування і можуть бути предметом розгляду під час підготовчого провадження у суді згідно з правилами статей 314-316 КПК України.

3) під час підготовчого судового засідання можуть бути оскаржені рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора, передбачені КПК України.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

Захисник _____

« ____ » ГОД. « ____ » ХВИЛИН « ____ » _____ 2024 року.

Повідомлення про підозру вручив та права роз'яснив:
